

Arrest

nr. 85 368 van 31 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Norundi (Bangladesh). Sinds 2001 zou u een actief lid geweest zijn van 'Jamaat-e-Islami'. U ging naar meetings, u maakte posters en u zou goed werk gedaan hebben voor de partij. Toen de militaire regering aan de macht was in Bangladesh zouden verschillende personen gearresteerd zijn van verschillende partijen. U zou te weten gekomen zijn dat een 'chairman' van uw partij 'Jamaat-e-Islami' gearresteerd werd. U zou uw woning verlaten hebben en naar Rajshahi, Chapaino (Bangladesh) gegaan zijn. Een vriend zou u gezegd hebben dat de politie en het 'Rapid Action Battalion' ("RAB") u ook wilde arresteren. Op 7 januari 2008 zou u Bangladesh hebben verlaten. Via land en overzee zou u naar Griekenland gereisd zijn. Toen u in Griekenland was, zou u van uw zus vernomen hebben dat er

een illegale wapenzaak tegen u was ingediend. Op 19 september 2011 zou u Griekenland verlaten hebben per vlucht. U vroeg in België asiel aan op 23 september 2011. U legde geen enkele documenten voor ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen. In eerste instantie dient het CGVS vast te stellen dat u geen enkel document aangaande uw identiteit, nationaliteit of asielrelaas voorlegde. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit in iedere procedure. U gaf aan dat u in Griekenland een paspoort liet aanvragen. Het blanco paspoort zou gemaakt zijn in Italië en u toegestuurd zijn in Griekenland (zie gehoorverslag CGVS p.13 en p.14). U zou dit paspoort achtergelaten hebben in Griekenland (zie gehoorverslag CGVS p.13). Het is weinig geloofwaardig dat u zo'n belangrijk identiteitsdocument zou achterlaten. Het CGVS vermoedt dan ook dat u dit paspoort tracht achter te houden voor de Belgische autoriteiten. U hebt ook op geen enkele andere manier getracht om uw identiteit of nationaliteit aan te tonen. Het is ook weinig waarschijnlijk dat u in Bangladesh geen identiteitspapieren nodig zou gehad hebben (zie gehoorverslag CGVS p.13). Het CGVS heeft dan ook geen enkel zicht op uw identiteit of nationaliteit.

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerd politiek lidmaatschap van 'Jamaat-e-Islami'.

Zo kon u niet aangeven wanneer de partij werd gesticht (zie gehoorverslag CGVS p.9). U dacht dat de partij waarschijnlijk in 1961 of daarvoor werd gesticht (zie gehoorverslag CGVS p.9). Dit is echter incorrect (zie document 2, blauwe map). U bleef ook vaag over concrete standpunten van de partij die verschillen van andere partijen in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS p.9). U kon ook niet aangeven wat de visie is van de partij op de onafhankelijkheid van Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS p.10). U kon ook geen afdelingen geven van de partij (zie gehoorverslag CGVS p.10). U kon ook niet aangeven wat de 'Shibir' is (zie gehoorverslag CGVS p.10). U stelde dat het een andere partij is en dat ze een onafhankelijke partij willen (zie gehoorverslag CGVS p.10). De 'Shibir' is echter defacto de studentenafdeling van 'Jamaat-e-Islami' (zie document 3, blauwe map). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw politiek lidmaatschap. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw politiek profiel, kan er ook geen geloof worden gehecht dat u zou worden vervolgd in Bangladesh omwille van uw politieke activiteiten (zie gehoorverslag CGVS p.18). U legde ook geen documenten neer die uw politiek profiel zouden kunnen staven.

Voorts werden er een aantal tegenstrijdigheden opgemerkt aangaande essentiële elementen van uw asielrelaas betreffende uw verklaringen bij het CGVS met uw verklaringen afgelegd op de vragenlijst van het CGVS afgenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") dd. 6 oktober 2011. Ten eerste gaf u duidelijk aan bij het CGVS dat uw vader niet politiek betrokken was 'Jamaat-e-Islami' (zie gehoorverslag CGVS p.8 en p.19). Echter bij de "DVZ" stelde u dat uw vader lid was van 'Jamaat-e-Islami' (zie vragenlijst "CGVS", punt 3.5, p.3). Na confrontatie door het CGVS gaf u aan u dit nooit gezegd hebt, het zou een vergissing zijn (zie gehoorverslag CGVS p.19). Dit is geen afdoende verklaring aangezien de vragenlijst u werd voorgelezen in het Bengaals en u die hebt ondertekend ter goedkeuring. Ten tweede stelde u bij de "DVZ" dat er geen rechtszaak tegen u hangende was in Bangladesh (zie vragenlijst "CGVS", punt 3.2, p.2). Bij het CGVS beweerde u het tegendeel (zie gehoorverslag CGVS p.15). U stelde dat u bij de "DVZ" had verklaard dat er voor u uw land verliet, geen rechtszaak was maar dat er pas nadat u Bangladesh verliet een wapenzaak werd opgestart (zie gehoorverslag CGVS p.15). Dit is geen afdoende verklaring aangezien de "DVZ" u uitdrukkelijk vroeg of er een rechtszaak tegen u hangende is. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het CGVS hecht ook geen geloof aan de beweerde rechtszaak aangaande illegale wapens tegen u. Zo was uw kennis beperkt en vertoonde u weinig interesse in de beweerde rechtszaak. Zo kon u niet exact aangeven wanneer de beweerde rechtszaak zou ingediend zijn tegen u (zie gehoorverslag CGVS p.15). U zou naar uw zus gebeld hebben toen u in Griekenland was en zo kwam u te weten dat er een rechtszaak was (zie gehoorverslag CGVS p.15). U kon niet aangeven wat de huidige stand van zaken is (zie gehoorverslag CGVS p.16). U kon niet de naam aangeven van de rechter, noch wist u de naam van de 'officer in charge' (zie gehoorverslag CGVS p.16). Hoewel u stelde dat er getuigen waren, kon u niet aangeven hoeveel getuigen er in uw rechtszaak zijn (zie gehoorverslag CGVS p.17). U wist

ook niet onder welk artikel in de Bengaalse strafwet het bezitten van illegale wapens valt (zie gehoorverslag CGVS p.17). U gaf aan dat uw zus toen u in Griekenland was de 'notice' had opgestuurd (zie gehoorverslag CGVS p.16). U gaf aan dat u ging proberen om dit document te bekomen (zie gehoorverslag CGVS p.16). Het CGVS gaf u een week extra de tijd om dit document aan het CGVS te bezorgen. Tot op heden heeft het CGVS van u niets ontvangen. U legde ook geen enkel ander begin van bewijs voor aangaande de beweerde rechtszaak. Nochtans had u in Griekenland nog contact met uw zus en had u aan haar meer uitleg kunnen vragen (zie gehoorverslag CGVS p.15). U zou ook over een advocaat beschikken in Bangladesh, u kende zijn naam en u had hem dus kunnen contacteren (zie gehoorverslag CGVS p.14). U stelde dat uw advocaat de zaak niet wil aanvechten (zie gehoorverslag CGVS p.16). Dit is opvallend aangezien het net de taak is van een advocaat om u zo goed mogelijk te verdedigen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de beweerde rechtszaak.

Aldus kon u uw asielrelaas niet aannemelijk maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor u zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van uw asielrelaas teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in die de toekenning van een Subsidiäre Beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de gezamenlijke schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting weer aangaande de voormelde opgesomde schendingen zoals opgesomd in de aanhef van zijn middel en vervolgens geeft verzoeker zijn uiteenzetting weer *in casu*. Verzoeker verwijst naar de bestreden beslissing en de daarin weergegeven motieven.

Verzoeker argumenteert dat het inderdaad correct is dat hij beperkte kennis heeft over de "Jamaat-e-Islam" daar zijn rol binnen de partij niet verder ging dan het handelen in opdracht en het assisteren bij praktische activiteiten zoals het ronselen van mensen voor het bijwonen van politieke activiteiten en verder geeft hij als reden aan het feit dat hij stress heeft gehad tijdens het verhoor. Verzoeker concludeert dat men hieruit niet kan besluiten dat zijn beperkte kennis zijn geloofwaardigheid zou ondermijnen.

Wat betreft de motivering van de commissaris-generaal dat het niet geloofwaardig is dat hij betrokken is in een aanklacht wegens handel in illegale wapens en dat zijn gebrekkige kennis betreffende juridische documenten niet kan verweten worden daar hij vooreerst een beperkte opleiding heeft genoten en deze documenten voor hem weinig toegankelijk zijn. Verder wijst hij op het feit dat hij niet over de financiële middelen beschikt om vanuit België, via een advocaat in Bangladesh, gedetailleerde informatie te bekomen over de procedure die tegen hem loopt en dat alle verkregen informatie aangereikt wordt door een tussenpersoon die evenmin juridisch gevormd is zodat het volkomen begrijpelijk is dat verzoeker over slechts zeer beperkte en onvolledige informatie beschikt over de procedure die tegen hem loopt. Verzoeker concludeert dat uit zijn gebrekkige kennis betreffende juridische documenten niet kan afgeleid worden dat hij geen interesse zou tonen in zijn dossier.

Verder wijst verzoeker erop dat het hem verweten wordt dat het ongeloofwaardig is dat zijn raadsman zijn zaak niet wil aanvechten, doch dat dit komt omwille van financiële redenen en dat hij niet over voldoende geldelijke middelen beschikt om vanuit België zijn verdediging in Bangladesh te voeren.

Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal uit de relatieve onwetendheid van verzoeker betreffende de juridische documenten niet kan afleiden dat zijn asielrelaas niet doorleefd en ongeloofwaardig zou zijn aangezien dit afhangt van een feitelijk onderzoek van de onderliggende problemen van verzoeker in zijn land van herkomst en dit staat volgens hem los van kennis betreffende de neergelegde juridische documenten.

Verzoeker benadrukt dat hij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen ter ondersteuning van zijn relaas en zijn verklaringen zijn volgens hem ook coherent, plausibel en stemmen overeen met de feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong zodat zijn relaas geloofwaardig is. Ook het niet *up to date* zijn van bepaalde documenten is volgens verzoeker geen valabel argument om zijn asielaanvraag te verwerpen aangezien het zelfs zonder documenten op basis van mondelinge verklaringen mogelijk is om te worden erkend.

Verzoeker citeert vervolgens informatie van het UNHCR aangaande de bewijslast van een asielzoeker.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt vooreerst dat hij voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) aangezien uit het feitenrelaas blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft en hij bij terugkeer het risico loopt om vervolgd, mishandeld en zelfs vermoord te worden omwille van zijn politiek profiel als actief lid van de Jamaat-e-Islam.

Vervolgens voert verzoeker aan dat hij voldoet aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting weer aangaande de definitie van subsidiaire bescherming en hij linkt dit wederom aan zijn asielrelaas die hij wederom herhaalt.

Verzoeker vraagt de Raad om in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen in die zin dat hij erkend wordt als vluchteling en het nodige doet zodat verzoeker op regelmatige wijze in België zich kan vestigen of minstens de bestreden beslissing te vernietigen of bijkomende onderzoeksmaatregelen te bevelen en dienvolgens het dossier terug sturen naar het Commissariaat-generaal.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en eveneens het nodige te doen zodat verzoeker op regelmatige wijze zich in België kan vestigen of minstens de bestreden beslissing te vernietigen of bijkomende onderzoeksmaatregelen te bevelen en dienvolgens het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. De verzoekende partij klaagt de schending aan van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan evenals de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

(RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 april 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Bangla machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker stelt niet akkoord te zijn met het feit dat de commissaris-generaal zijn asielrelaas niet geloofwaardig acht en dit relaas zou behept zijn met tegenstrijdigheden.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn beweerd politiek lidmaatschap van 'Jamaat-e-Islami' niet heeft aannemelijk gemaakt daar verzoeker zeer elementaire vragen betreffende deze partij niet kan toelichten. Verzoeker beweert zelf lid te zijn van deze partij en daarom is het niet onredelijk van de

verwerende partij om te verwachten dat verzoeker, ongeacht zijn specifieke rol, toch de concrete standpunten van deze partij kan toelichten. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal dit terecht beschouwt als een element dat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aantast.

Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Vervolgens verwijst de Raad naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...)Voorts werden er een aantal tegenstrijdigheden opgemerkt aangaande essentiële elementen van uw asielrelaas betreffende uw verklaringen bij het CGVS met uw verklaringen afgelegd op de vragenlijst van het CGVS afgenomen door de Dienst Vreemdelingenzaken ("DVZ") dd. 6 oktober 2011. Ten eerste gaf u duidelijk aan bij het CGVS dat uw vader niet politiek betrokken was 'Jamaat-e-Islami' (zie gehoorverslag CGVS p.8 en p.19). Echter bij de "DVZ" stelde u dat uw vader lid was van 'Jamaat-e-Islami' (zie vragenlijst "CGVS", punt 3.5, p.3). Na confrontatie door het CGVS gaf u aan u dit nooit gezegd hebt, het zou een vergissing zijn (zie gehoorverslag CGVS p.19). Dit is geen afdoende verklaring aangezien de vragenlijst u werd voorgelezen in het Bengaals en u die hebt ondertekend ter goedkeuring. Ten tweede stelde u bij de "DVZ" dat er geen rechtszaak tegen u hangende was in Bangladesh (zie vragenlijst "CGVS", punt 3.2, p.2). Bij het CGVS beweerde u het tegendeel (zie gehoorverslag CGVS p.15). U stelde dat u bij de "DVZ" had verklaard dat er voor u uw land verliet, geen rechtszaak was maar dat er pas nadat u Bangladesh verliet een wapenzaak werd opgestart (zie gehoorverslag CGVS p.15). Dit is geen afdoende verklaring aangezien de "DVZ" u uitdrukkelijk vroeg of er een rechtszaak tegen u hangende is. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen(...)"

De Raad stelt vast dat de voormelde vaststellingen steun vinden in het administratief dossier en er dus wel degelijk sprake is van tegenstrijdige verklaringen. Dit is wederom een element die logischerwijze de geloofwaardigheid van verzoeker ondermijnt.

Verder dient er te worden vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen betreffende de beweerde rechtszaak aangaande de illegale wapens zeer beperkt zijn en verzoeker zeer onwetend is over zijn eigen rechtszaak. Het feit of verzoeker nu een beperkte opleiding heeft genoten en hij niet vertrouwd is met het taalgebruik en de technische complexiteit doet niet ter zake, daar men hoe dan ook van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige interesse en belangstelling mag verwachten in de evolutie van deze problemen. Uit het administratief dossier blijkt evenwel een manifest gebrek aan interesse van verzoeker. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vrees voor vervolging.

Ook het financiële argument kan de Raad niet overtuigen, daar het toch merkwaardig is dat verzoeker zelf verklaart een advocaat te hebben doch deze zijn zaak niet wil aanvechten wat toch wel merkwaardig is aangezien dit juist de taak is van een advocaat.

De Raad schaaft zich ook hier achter de vaststellingen en de hieruit afgeleide motivering van de bestreden beslissing. Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing is uiteraard geen dienstig verweer.

Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken.

Waar verzoeker in zijn tweede middel verwijst naar het vluchtelingenverdrag wijst de Raad erop dat een niet geloofwaardig geacht asielrelaas niet getoetst dient te worden aan de criteria van het vluchtelingenverdrag.

Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS